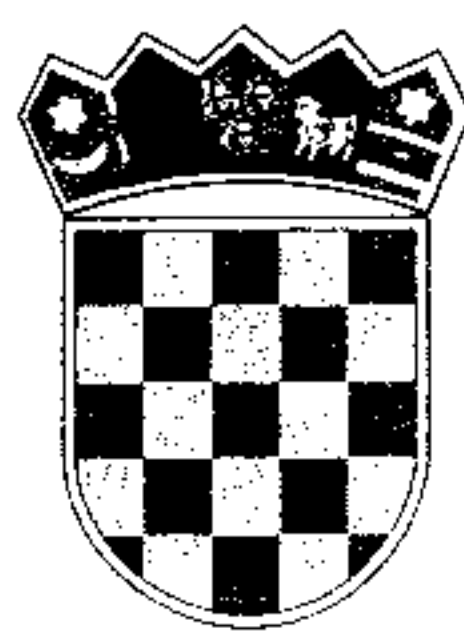

KRŽ - 49/08 - 10

ZUPANIJSKI SUD
U OSIJEKU
PRIMLJENO
17-02-2011

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 1081/08-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda dr.sc. Zdenka Konjića kao predsjednika vijeća, te Lidiye Grubić Radaković, Ante Potrebice, Zlate Lipnjak-Bosanac i Dražena Tripala kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Zdravka Stojanovića kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Boška Surle zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 i dr. KZ, odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 1. srpnja 2008 godine, br. Krz-49/08, u sjednici održanoj 25. siječnja 2011 godine, u nazočnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Dubravka Palijaša,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba državnog odvjetnika kao neosnovana te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Osijeku na temelju čl. 354 t. 3 ZKP oslobođen je od optužbe opt. Boško Surla za kaznena djela iz čl. 120 st. 1 i čl. 122 st. 1 OKZRH.

Protiv ove presude podnio je žalbu državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske kao sud drugog stupnja ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Opt. Boško Surla podnio je putem branitelja Igora Plavšića odvjetnika iz Vinkovaca odgovor na žalbu državnog odvjetnika, s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

U pisanom očitovanju, kojeg je usmeno ponovio sjednici prisutan zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Dubravko Palijaš, predloženo je da se žalba državnog odvjetnika prihvati u skladu sa žalbenim prijedlogom.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu državni odvjetnik kada u žalbi navodi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 t. 11 ZKP, s tvrdnjom da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, te da u odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onog što se navodi u razlozima presude o sadržaju zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih zapisnika. Naprotiv, prvostupanjski sud je u obrazloženju presude dao sve razloge o odlučnim činjenicama, posebno u analizi i ocjeni svih provedenih dokaza i na njima utvrđenih činjenica, pa tako i iskaza svjedoka Lazara Radišića, Branislava Kneževića, Branislava Stojanovića i Mate Krajina, za koje u žalbi državni odvjetnik tvrdi da je u presudi izostala njihova potpuna analiza i ocjena, što smatra izostankom razloga o odlučnim činjenicama. Također nije u pravu državni odvjetnik, kada navodi da je za odluku odlučan iskaz svjedoka Lazara Radišića, koji je po žalitelju dao istovjetan iskaz pred istražnim sucem i na glavnoj raspravi, a u razlozima presude se navodi da je iskaz na glavnoj raspravi izmijenio, s tvrdnjom da pritom sud nije dao razloge zbog kojih smatra da je istinit po prvostupanjskom sudu, izmijenjeni iskaz ovog svjedoka dan na glavnoj raspravi. Naprotiv, sud prvog stupnja u obrazloženju presude na str. 7 citirao je oba iskaza svjedoka Lazara Radišića, a interpretacija iskaza ovog svjedoka u presudi, u potpunosti odgovara zapisniku o ispitivanju pred istražnim sucem dana 27. travnja 2007. godine (list 89 spisa) i zapisniku s glavne rasprave od 3. lipnja 2008. godine (list 640 spisa), pa nije osnovan prigovor žalitelja da postoji proturječje između onoga što se navodi u zapisnicima o iskazima danim u postupku i samih tih zapisnika. Također, u razlozima presude prvostupanjski sud je u dijelu u kojem obrazlaže činjenična utvrđenja na osnovi provedenih dokaza i zaključke na osnovi takvih utvrđenja, zajedno s iskazima ostalih svjedoka ocijenio i iskaz svjedoka Lazara Radišića, te u kojoj mjeri ovi personalni dokazi potvrđuju, odnosno ne potvrđuju činjenične navode u optužnici, pa je sasvim neutemeljena tvrdnja žalitelja da su u presudi izostali razlozi o odlučnim činjenicama.

Nasuprot tvrdnjama žalitelja, sud prvog stupnja temeljitom je analizom i ocjenom provedenih dokaza, na osnovi rezultata dokaznog postupka valjano zaključio da nije dokazano da bi opt. Boško Surla počinio kaznena djela koja su mu optužnicom stavljena na teret, što je u svim odlučnim činjenicama obrazloženo u prvostupanjskoj presudi. Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da iz iskaza ispitanih svjedoka i pročitanih iskaza četvero svjedoka, ne proizlazi da bi optuženik naredio i osobno dovodio zatočenike iz zatvora i time pomagao da ih se ukrca na kamion, zatim da bi zatočenike psihički zlostavljao prisiljavanjem da pasu travu u dvorištu zatvora i svakodnevno ih tukao i fizički zlostavljao udarajući ih rukama, nogama i puškama po tijelu, pri čemu je detaljno obrazloženo u kojim se elementima ostvaruju bitna obilježja kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH, a koja obilježja osnovano po prvostupanjskom sudu nisu dokazana.

Svjedok Branislav Knežević na čiji iskaz upire državni odvjetnik u žalbi, smatrajući ga važnim u odnosu na činjenični opis iz optužnice pod t. 1, ustvari je potvrdio navod iz obrane opt. Boška Surla da se on kao bivši djelatnik SUP-a bavio isključivo kaznenim djelima i njihovim počiniteljima, pa tako ovaj svjedok dozvoljava mogućnost da ga je optuženik ispitivao u vezi s krađom mekinja, zbog čega je i bio zatvoren u improviziranom zatvoru bivše kino dvorane. Zatim se u žalbi navodi ime Branislav Stojanović, iako ta osoba nije ispitana na glavnoj raspravi u svojstvu svjedoka niti je njegov iskaz pročitao, pa budući da se žalitelj referira i na iskaz svjedoka Mate Krajine, to bi proizlazilo da je došlo do zabune u imenu, jer svjedok Mate Krajina govori o tome kako ga je iz zatvora pustio Branko

Stjepanović, a ne, kako se to tvrdi u žalbi, izvjesni Branislav Stojanović. Međutim, svjedok Branko Stjepanović također je suprotno onome što se navodi u žalbi, iskazao kako je optuženik kao djelatnik tadašnje milicije u Tenji radio na predmetima vezanim za krađe i time potvrdio obranu optuženika, te nadodao kako mu je poznato da je opt. Boško Surla čak sprječavao uhićenja osoba nesrpske nacionalnosti, pa i obilazio hrvatski živalj koji je ostao u Tenji i pitao ih da li imaju nekih problema. Osnovano je prvostupanjski sud zanemario izmjenu iskaza svjedoka Lazara Radišića na glavnoj raspravi u odnosu na njegov iskaz dan u istrazi, jer niti prvotni iskaz ovog svjedoka na kojeg se poziva žalba, nije ključan za činjenični navod optužnice, da je opt. Boško Surla pomagao ukrcavati zatočenike na kamion, pri čemu je osobno dovodio zatočenike i predavao ih Milanu Macakanji i pripadnicima tzv. Teritorijalne obrane, koji su ih odvezli na određeno mjesto gdje ih je sve ubio iz vatrenog oružja Žarko Čubrilo. Naime, ovaj svjedok je u svom iskazu u istrazi naveo kako je vidio milicajce među kojim je bio i opt. Boško Surla, kako razgovaraju s Macakanjom, te kako su milicajci, čija imena pa tako niti ime optuženika ne navodi, doveli zatočenike iz jedne prostorije kino dvorane, da bi na glavnoj raspravi iskazao da kako ni kod ispitivanja kod istražnog suca, a niti danas „ne zna koja su to dva milicajaca promatrala a nisu reagirala“, ostajući pritom u ostalom dijelu kod svog prethodno danog iskaza. Prema tome, ni u svom ranijem iskazu niti na glavnoj raspravi, ovaj svjedok ni u jednom dijelu u odnosu na opt. Boška Surlu nije potvrdio navode optužnice, na čemu se neosnovano inzistira u žalbi. Nadalje, neosnovan je prigovor u žalbi kako nije posebno analiziran pročitani iskaz primjenom odredbe čl. 331 st. 1 t. 1 ZKP pok. Zorana Bertanjolija koji je dao iskaz u svojstvu svjedoka u jednom drugom kaznenom postupku, iako ga žalitelj smatra bitnim, budući da je svjedok naveo da su milicajci bili nadležni za zatočenike i da su ih zlostavljali. Naime, ovaj svjedok niti u jednoj rečenici nije naveo ime optuženika iako spominje dosta imena stražara i zlostavljača, opisujući i način na koji su zlostavljani od tih osoba, a svjedok Mate Krajina na čiji iskaz se također poziva žalitelj, navodi da ga je tukao i zlostavljao Željko Ražnatović Arkan, a da ga opt. Boško Surla nije nikada tukao niti mu prijetio.

Obrazlažući žalbenu osnovu nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, državni odvjetnik u žalbi izražava čuđenje nad okolnošću da prvostupanjski sud, ukoliko je zaključio da nije dokazano da bi optuženik počinio kazneno djelo koje mu je stavljeno na teret, „zbog čega je ostavio neutvrđenom činjenicu tko je zlostavljao zatočenike u kino dvorani“, te da je „nerazjašnjena okolnost zbog čega su djelatnici milicije predali zatočenike zatvora pripadnicima teritorijalne obrane, odnosno na kojoj osnovi ako za njih nisu bili nadležni“.

Neovisno o okolnosti da nepotpuno utvrđeno činjenično stanje postoji ako sud kakvu odlučnu činjenicu nije utvrdio (čl. 369 st. 3 ZKP), što se u žalbi ne ističe po ovoj žalbenoj osnovi, niti se prigovara odbijenim dokaznim prijedlozima, a niti predlaže provođenje novih na neku odlučnu činjenicu u odnosu na optužnicu, potrebno je žalitelju naglasiti, da u skladu s odredbom čl. 350 st. 1 ZKP presuda se može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u podnesenoj, odnosno na glavnoj raspravi izmijenjenoj ili proširenoj optužnici.

Nadalje, iako se uvodno u žalbi državnog odvjetnika ističe da se žali na cjelokupnu presudu kako zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, tako i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u obrazloženju žalbe ne navodi se niti jedan razlog koji bi se odnosio na dio presude u kojem je opt. Boško Surla ne temelju čl. 354 t. 3 ZKP oslobođen od optužbe za kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122 st.

1 OKZRH. Neovisno o okolnosti da žalba nije podnesena zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka u odnosu na t. 2 izreke prvostupanjske presude, sud drugog stupnja ispitao je presudu i u tom dijelu po službenoj dužnosti u skladu s odredbom čl. 379 st. 1 t. 1 ZKP, te je utvrđeno da nije ostvarena bitna povreda odredba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 t. 1, 5, 6, 8 do 11 i st. 2 ZKP. Budući da žalitelj ne osporava analizu i ocjenu niti jednog od iskaza ispitanih svjedoka u odnosu na djelo pod t. 2 izreke presude, niti u tom dijelu na bilo koji način dovodi u sumnju pravilnost ili pouzdanost utvrđenja odlučnih činjenica, to prvostupanjska presuda u dijelu u kojem je optuženik oslobođen za kazneno djelo iz čl. 122 st. 1 OKZRH, nije ispitivana po žalbenoj osnovi pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Kako Vrhovni sud Republike Hrvatske kao sud drugog stupnja, ispitujući prvostupanjsku presudu po službenoj dužnosti u skladu s odredbom čl. 379 st. 1 t. 1 i 2 ZKP, nije našao da bi bila ostvarena bitna povreda odredba kaznenog postupka na koju se pazi po službenoj dužnosti, a niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika, to je po odredbi čl. 387 ZKP presuđeno kao u izreci.

U Zagrebu, 25. siječnja 2011

Zapisničar:
Zdravko Stojanović, v.r.

Predsjednik vijeća:
dr. sc. Zdenko Konjić, v. r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

Štefica Klopac

